

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

13. SRPNA 2006

Z obsahu:

Kristus - ostrov míru

Promluva Benedikta XVI.
ve farním kostele
Rhemesd Saint Georges
- strana 2 -

Příčina naší radosti

Leo kardinál Scheffczyk
- strana 4 -

Svatý Maximilián Kolbe

Florian Kolfhaus
- strana 6 -

Papež Pius XII. nemlčel!

Konrad Löw
- strana 7 -

Zatvrzelí ateisté

se obrátili k Bohu

Mieczysław Piotrowski
- strana 8 -

„O.K.

Ježíši, souhlasím!“

Sestra Anna Kateřina
vypráví o svém povolání
- strana 10 -

„Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli!“

Rozhovor
s Mons. Domingem Ulloa
Mendiettem, pomocným
biskupem z Panamy
- strana 11 -

Jiří Popieluszko -

poselství pro nás

- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (68)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Bartolomé Esteban Murillo (1617-1682): Nanebevzetí Panny Marie

Jen krátké slovo zamyšlení nad čtením, které jsme vyslechli (Ef 2,13-18). Krása vize, kterou líčí apoštol Pavel, se nás vzhledem k dramatické situaci na Blízkém východě velice dotýká. Kristus je náš pokoj. Smířil jedny s druhými, židy s pohany a spojil je na svém Těle. Překonal překážky na svém Těle, na Kříži. Svou smrtí zničil nepřátelství a spojil nás všechny ve svém míru.

Proto ještě více než krása této vize se nás dotýká kontrast ve skutečnosti, jakou prožíváme a vidíme. A nemůžeme v prvním okamžiku udělat nic jiného než říct:

Ale Pane, co nám to říká tvůj Apoštol? Jsou smířeni? Ve skutečnosti nevidíme, že by byli smířeni... Trvá zde válka mezi křesťany, muslimy a židy; a jsou zde další, kteří podněcují válku, a všechno je ještě plné nepřátelství a násilí. Kde je účinnost tvé oběti? Kde je v dějinách onen mír, o kterém mluví tvůj Apoštol?

My lidé nejsme schopni vyřešit tajemství dějin, tajemství lidské svobody schopné říct „ne“ Božimu míru. Nemůžeme vyřešit tajemství vztahu Bůh – člověk, jeho jednání a naší odpovědi. Musíme přijmout tajemství. Jsou tu však prvky odpovědi, které nám Pán dává. První prvek je – toto smíření od Pána, tato jeho oběť nezůstala bez účinku. Je zde velké společenství všech národů, síť eucharistického společenství, která překračuje hranice kultur, civilizací, národů a času. Je zde společenství, jsou zde „ostrovy míru“ v Kristově těle. Jsou zde. A jsou zde síly míru ve světě. Podíváme-li se do dějin, vidíme velké světce lásky, kteří vytvořili oázy tohoto Božího pokoje ve světě, kteří stále znovu zapalovali jeho světlo a byli vždy schopni také smířovat a vytvářet pokoj. Jsou zde mučedníci, kteří trpěli s Kristem, vydali toto svědectví míru, lásky, která klade meze násilí.

A když vidíme, že skutečnost míru zde je – i když jiná skutečnost zaostala – můžeme jít hlouběji k poselství tohoto listu sv. Pavla k Efesanům. Pán zvíťazil na kříži. Nezvíťazil novým impériem, nýbrž silou mocnější než jiné síly a schopnou je zničit. Zvíťazil nikoliv lidským způsobem, jak si to představujeme my, mocností silnější než ta druhá. Zvíťazil láskou, která jde až na smrt. To je nový Boží způsob jak zvíťazet: proti násilí se nestaví vět-

ný způsob jak zvíťazet nad zlem, jak zvíťazet nad násilím, a musíme se odevzdat tomuto božskému způsobu jak zvíťazet.

Kristus – ostrov míru

ší násilí. Proti násilí se staví úplný opak: láska až do konce, jeho Kříž. To je pokorný Boží způsob jak zvíťazet: svou láskou – a jen to je možné – klade meze násilí. Tento způsob jak zvíťazet se jeví mnohem pomalejší, ale je to účin-

ně vstoupit do této božské lásky, podílet se na této práci pacifikace, abychom byli ve shodě s tím, co říká pán: „Blahoslavení strážci pokoje, blahoslavení dělníci míru, protože oni jsou Boží-

EDITORIAL

Verše 43–47 z 6. kapitoly Janova evangelia, která slyšíme tuto neděli ve třetím čtení, nepatří k zvláště vyhledávaným předmětům úvah a rozjímání. Pán se zde dostává při svém hlásání do kritického konfliktu. Už v kázání na hoře šokoval posluchače neslychanými požadavky, jimiž přišel „naplnit Zákon“. Vyhlásil je, protože jsou nezbytné pro opravdové blaho člověka i společnosti. Protože však také ví, jak velké nároky to na nás klade, proto také přináší účinnou posilu a prostředek jak uschopnit člověka pro tento nový způsob života. Představuje nebeského pokrmu spojeného s božstvím Ježíše Krista však naráží na ještě větší nepochopení než požadavek vnitřní ukázněnosti a lásky ke všem, i k nepřátelům. Problém je navíc v tom, že po-

sluchači nejsou ani ochotni vyslechnout Ježíšovo vysvětlení až do konce. Odpovídají Pánu reptáním. Co znamená jejich reptání? Dávají najevo nejen svou nedůvěru, ale i svou nekritickou nadřazenost. Je to krajně pyšné a Pána urážející chování, protože mu upírá jak jeho nejvyšší autoritu, tak také jeho svrchovanou dobrotu a upřímný zájem o dobro člověka.

Pánova výzva: „Přestaňte mezi sebou reptat!“ zůstala však dodnes aktuální, je dokonce aktuálnější než dříve. Reptání se stalo přímo módou. Proti encyklice *Humanae vitae* reptal dokonce německý biskupský synod. Někteří pokládají věčné reptání za pokoncilní výdobytek. Zdá se tedy, že není vždy jednoduché správně rozpoznat, co chce

Pokračování na str. 13

mi syny.“ Musíme přinášet, nakolik můžeme, svou lásku všem trpícím, neboť víme, že Soudce na posledním soudu se identifikuje s trpícími. Proto to, co uděláme pro trpící, uděláme pro posledního Soudce našeho života. To je důležité: že v tomto okamžiku můžeme přinášet toto jeho vítězství světu, podílet se aktivně na

jeho lásce. Dnes v multikulturním a multináboženském světě mají mnozí pokušení říct: „Promír ve světě mezi náboženstvími, kulturami je lepší nemluvit příliš o křesťanství, tj. o Ježíši, o Církvi, o svátostech. Spokojme se s těmi věcmi, které mohou být více méně pro všechny společné. ...“ Ale to není pravda. Právě v tomto okamžiku – v okamžiku velkého zneužívání Božího jména – potřebujeme Boha, který vítězí na kříži, který nevíťazí násilím, ale svým srdcem. Právě v tomto okamžiku potřebujeme Kristovu tvář, abychom poznávali pravou Boží tvář a přinášeli tak smíření a světlo tomuto světu. Proto spolu s láskou, s poselstvím lásky, se všim, co můžeme udělat pro trpící na tomto světě, musíme přinášet také svědectví o tomto Bohu, o vítězství nikoliv skrze násilí, ale skrze jeho Kříž.

Vraťme se tak k výchozímu bodu. To, co můžeme udělat, je vydávat svědectví lásky, svědectví víry; a především pozvednout hlas k Bohu: můžeme se modlit! Máme jistotu, že Otec slyší volání svých dětí. Ve mši, když se připravujeme na svaté přijímání, na přijetí Kristova těla, které nás sjednocuje, prosíme s Církví: „Vysvobod' nás, Pane, ode všeho zlého, dej našim dnům svůj mír.“ To ať je naše modlitba v tomto okamžiku: „Vysvobod' nás, Pane, ode všeho zlého a dej nám mír.“ Ne zítra nebo pozítří: Dej nám, Pane, mír dnes! Amen.

Přeložil -lš-

Cesta k Bohu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Můj chléb je mé tělo, obětované
za život světa.*

Na břehu jezera u Kafarnaia je kolem Ježíše stále shromážděn velký zástup. Jistě je ti však nápadné, jak se změnila jeho nálada. Přízeň lidí je velice vrtkavá. Nejdříve podstoupili velkou námahu a usilovně spěchali, aby Pána opět zastihli, a nyní, když ho našli, dávají najevo svou nespokojenost. Z toho vidíš, že to hlavně, co hledali, nebyl samotný Ježíš, jinak by se radovali, že jsou opět v jeho společnosti.

Hledali však spíše to, co jim včera v podvečer přišlo tak vhod. Přivedlo je očekávání, že by se mohly vrátit ty staré dobré časy, kdy jejich předkové nacházeli bez námahy každý den chutný chléb, který padal z nebe. Nemají teď zájem o nic většího, tím méně o něco, co by vyžadovalo změnu jejich smýšlení nebo dokonce i chování.

Aby byli více otevření pro mnohem větší Boží dar, který jim Pán ohlašuje, museli by nejdříve přiznat, že Ten, který je včera uhostil, není jen nějaký výjimečný člověk, ale Host z nebe. A to je právě pro ně kámen úrazu. V zástupu je celá řada těch, kteří mají za to, že tohoto člověka dobře znají. A jsou to právě oni, kdo podlamují u ostatních ochotu uvěřit, že mohl sestoupit z nebe.

Ukazuje se tu opět, že jistota, která staví jen na lidském přesvědčení a lidských soudech, může být velice zrádná, jakmile se jedná o věci nikoliv jen lidské, ale o Boží tajemství. Všechno to, s čím Ježíš přichází, co hlásá a co koná, nabývá svůj pravý smysl a význam teprve tehdy, když přijmeme, že není jen *synem Josefovým, jehož otce i matku známe*, ale Syn Boží.

Bůh se již mnohokrát a mnoha způsoby přiblížil k člověku,⁽¹⁾ nyní však se k němu snížil způsobem nejuplnějším a nejdůvěrnějším, když se sám stal člověkem. Z reptání a skepse posluchačů však poznáváš, že k tomu, abychom upřímně přijali tak veliké Boží pokore, musíme sami zůstat pokorní.

Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec. Má to snad znamenat, že si Bůh sám vybírá, koho přitáhne, a koho přitáhnout nechce? Jak rád by přitáhl každého člověka! Vždyť právě proto poslal svého Syna na svět. Všichni budou vyučeni, bohužel, ne všichni se přitom poučí. Jsou totiž i takoví, kteří Otce slyšet nechtějí. Otec nás nevyučuje tomu, abychom byli schopni sebejistě promlouvat, nýbrž chce nás naučit, jak s pokorou i opravdo-

vou svobodou přijímat také to, co nás přesahuje, učí nás ochotě uvěřit slovům jeho Syna, která nás mají uvést do nadzemského světa vznesených Božích tajemství.

Neboj se tajemství, která zůstanou tajemstvím. Právě v nich je skryt největší Boží dar. To, že je zatím zcela nechápeš, vůbec neznamená, že stojíš před nimi jako nedochůdce, které nedorostlo k jejich pochopení. Právě naopak. Největší moudrost je uznat a přijmout skutečnost, že v tomto čase ještě nemohou být pochopena.

Proč tedy s nimi Ježíš vystupuje a proč je přináší? Nesmí ti snad nabídnout i to, co je mnohem větší než ty a co přesahuje všechno tvoje pomýšlení? Nesmí tě připravovat na to, že chce tvoji prozatímní smrtelnou omezenost proměnit v život, který nezná hranic? Není snad hoden tvé důvěry, protože je ti tak podobný, a přesto mluví o věcech tak nadlidských? Sestoupil přece k tobě jen proto, že chce za tebe *obětovat své tělo*, aby se tvůj omezený život spojil s jeho nekonečným životem, tak jako je jeho život spojen se životem Otce.⁽²⁾ O co máš tedy opřít svou víru? O uspokojení, které prožívá tvůj omezený a chybný rozum, nebo o důvěru v moudrost a lásku Boha – člověka? Chceš pochybovat o realitě velkodušné Boží nabídky, protože překračuje tvoje představy, nebo právě proto s pokorou a vděčností uvěříš jeho slovu? Jednou se přesvědčíš, že i z toho, o čem jsi přesvědčen, že to plně chápeš, jsi vlastně viděl jen nedokonalý odlesk opravdové skutečnosti.

Bohužel, stále další a další odcházejí zaslpení svou oslňující jistotou, opřenou jen o své vlastní přesvědčení. Nedej se však zvíkat. Zárukou skutečné pravdy není ani lidský rozum ani názor většiny. Ti, kteří odesli, dělají *jen zármutek svatému Božímu Duchu*. Budou si teď dále hledat co nejpádnější důvody pro své přesvědčení. Všechno si důkladně sestaví tak, aby už pokud možno nepotřebovali Ježíšovo božství, a budou si navzájem dokazovat, jak jsou moderní. Jak jsou bláhoví! Může snad Ten, který stvořil všechno, i čas, zaspat dobu? Zdá se jim, že si tak zachovávají svou nezávislost a důstojnost, a přitom jim zcela uniká, že velikost a důstojnost člověka je úměrná velikosti darů, jimiž ho zahrnuje dobrotivý Bůh. Právě pro svou dobrotu a nekonečnou moudrost si tak váží důstojnosti lidské svobody, že nikomu své nekonečné dary nevnučuje. To však vůbec neznamená, že jsou zbytečné.

Setrvej pokorně u Ježíše a *okusíš, jak je dobrý: Veleb Pána, ať to slyší pokorní a radují se.*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žid 1,1; ⁽²⁾ srov. Jan 6,57; ⁽³⁾ srov. resp. žalm 34

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,4-8

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Lehl si a pod tou kručinkou usnul.

Tu se ho dotknul anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!“ Podíval se, a hle – u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul.

Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. čtení – Ef 4,30-5,2

Bratři! Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykolení.

Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.

Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval vás a zcela vydal sebe za nás v oběť, Bohu velmi příjemnou.

Evangelium – Jan 6,41-51

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“

Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefov? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: ‚Sestoupil jsem z nebe?‘“

Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: ‚Všichni budou vyučeni od Boha.‘ Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, který je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný.

Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Mariánská úcta není lidské dílo, při kterém sám člověk něco koná a působí. Je to spíše konání, při kterém člověk jako přijímající prožívá své obdarování.

Mezi těmito dary tím nikoliv nejmenším je radost, která musí stále prostupovat život vykoupených, tak jako ve dne světlo prostupuje atmosféru. Radost totiž není pouze výrazem vnitřní zdravé a správné víry, nýbrž je to navenek vyzařující síla, která působí jako misijní svědectví a vnáší do světa světlo. V „galerii veselých lidí“ (biskup Keppler) zaujímá Maria první místo. Proto je odedávna ozdobena v Církvi titulem „Příčina naší radosti“. Jak je možno tento přívlastek Panny Marie zdůvodnit a jaký má pro nás význam?

Maria - vzor duchovní radosti

Je pozoruhodné, jak se Církev vzhledem k Marii, a to zvláště o jejích velkých svátcích, dává unášet radostí a vyzývá k tomu věřící: „Radujme se všichni v Pánu o slavnosti nejsvětější Panny Marie,“ tak jása o svátku Nanebevzetí Panny Marie. V mariánské velikonoční antifoně „Regina coeli“ sama vyzývá Marii: „Raduj se, nebes královno, raduj se a plesej, Maria!“ Činí tak v přesvědčení, že Maria sama jakožto předvykoupená a první vykoupená je člověk naplněný radostí (i když byla současně Matkou bolestnou, což však neodporuje základnímu postoji duchovní radosti). To se projevuje např. v jásamém zpěvu Magnificat, ve kterém Maria shrnuje radostné zpěvy starozákonního Božího lidu a říká: *Velebí má duše Pána a můj duch jása v Bohu mém Spasiteli* (Lk 1,46). Zde poprvé zazáří jas radosti, který se už neměl nikdy vytratit po celý její život až do vstupu do slávy.

Odkud se však bere radost tohoto děvčete, které vedlo průměrný život svých současnic, zasazený v obyčejném každodenním všedním světě s předcho-

zími bolestnými zkušenostmi o protikladech mezi mocnými a bezmocnými, mezi bohatými a chudými (v. 52,53), kterému není neznámá vlastní nízkost

se vytratí. Byla to radost, která vyrůstá ze setkání s Bohem, jakou později Pavel označuje za *radost v Pánu* (Fil 4,4), a *radost v Duchu Svatém* (Gal 3,22). O té

Příčina naší radosti

Maria je radostí křesťanského života

(v. 48), protože žije uprostřed národa, který byl tehdy zotročený a porobený? Z lidských zdrojů nemohla tato radost dívky z Nazareta vytrysknout. Neexistovalo toho v jejím světě mnoho, co by jí dávalo důvod k jásání.

Byla to však událost omilostnění a povolání za Matku Mesiáše; bylo zde bezedné duchovní tajemství vtělení Božího Syna v jejím lůně; byl zde zážitek Boží velikosti, jeho svatosti a milosrdenství, které se chtělo zjevit právě v těch malých a nejmenších. Mariina radost tedy nevyrostla z lidských důvodů, nerozntila se nad lidským štěstím a pozemskými dobry; nebyla to také nějaká vnější radost, která lichotí smyslům a rychle se za-

to duchovní radosti, která převyšuje všechno pozemské, vypráví v prostém výkladu radostný a slavný růženec. Mezi oběma těmito řadami tajemství se rozprostírá Mariin život, naplněný duchem radosti.

Maria - radost, kterou probouzí krása

Mariina radost, která je zobrazena a shrnuta v Církvi, přechází na nás všechny. Maria je nám dána jako vzor radosti v Duchu Svatém. V tomto smyslu se s ní můžeme a máme radovat. Ale když sledujeme Mariiny radosti, obrací se náš pohled vždy k Mariinu obrazu a utkví na její krásě a na líbeznosti její omilostněné postavy. Tak se z radosti s Marií

Van Dick: Nanebevzetí Panny Marie

stává radost z Marie jako z prazvoru vykoupeného tvora, neposkvrněného a ozářeného Božím jasmem.

Církev zná ve své mnohohlasé mariánské chvále také tuto radost z Matky Boží, která se stává „probuzením“, „předmětem“ a „obsahem“ naší radosti. Proto přenáší Církev slova velepisně o Juditě také na Marii: *Ty jsi sláva Jeruzaléma, ty jsi radost Izraele, ty jsi čest našeho lidu* (Jud 15,10).

V den Nanebevzetí Panny Marie se Církev dívá na toto „znamení naděje a útěchy“ (Denní modlitba). Noří se prostřednictvím obrazu Panny Marie jakožto „Růže tajemné“ do ní jako do tajemství ještě předrajského světa, který žije z nerozlučné jednoty s Bohem a spočívá na něm lesk neposkvrněného jitra stvoření. Raduje se z Marie jako ze „Zrcadla spravedlnosti“, a to nejen proto, že se v ní zrcadlí všechny ctnosti, nýbrž také proto, že panenská Matka Boží a nejvyšší služebnice jeho Syna je neposkvrněným zrcadlem všech Božích osob: ona je slávou stvoření, ještě větší moci milosti, vnitřního spojení božství a lidství, zaslíbení a naplnění.

Tato radost pramení konečně také z duchovní krásy Panny Marie, proto ji Církev zdraví také jako nevěstu v Písni písni slovy: *Celá krásná jsi, Maria*. Radost je totiž odraz krásna v lidské duši. Přitom je člověk zasažen a uchvácen silou světla vyšší hodnoty a současně absolutní hodnotou Božího Ducha. Lidský život potřebuje být tak-

to zasažen a uchvácen, pokud se nemá stát příliš tvrdým nebo příliš křehkým. Z Mariiny postavy, které umění propůjčilo svůj vlastní titul „krásná Madona“, vzchází tato radost také nám. Krása, kterou v ní Duch vytvořil, probouzí naši hlubokou duchovní radost.

Příčina naší radosti

Maria by však nechtěla být vzorem ani obsahem naší radosti, kdyby tuto radost jedinečným způsobem v sobě nenesla a nám ji nepřinesla. To, co nám na Marii působí radost, není nakonec její vlastní bytí a její vlastní povaha. Nesvítl vlastní krásou a vlastním světlem. Všechno, z čeho se Maria sama radovala a co ji učinilo předmětem a příčinou naší radosti, pochází od Krista, který je posledním důvodem naší radosti. Maria ho přijala, pro nás počala, porodila a provázela. Proto se stala rozdatelkou, ano, „příčinou naší radosti“.

Neboť člověku se dostává pravé radosti jen od Boha, který se stal člověkem. Proto se Kristus přirovnává k ženichovi, v jehož přítomnosti hosté nesmí truchlit (Mt 9,15). Jeho příchod je jedinečnou radostnou událostí, jak to řekl anděl: *Zvěstuji vám velikou radost, která je určena všem lidem* (Lk 2,10). Proto je doba Mesiáše dobou radosti, jeho slovo je radostné poselství. Proto se také radost stala poznávacím znamením Ježíšových učedníků. Z tohoto ducha radosti vyrostla Ježíšova blahoslavenství, která dokonce i nedostatek a nouzi života pozvedají do světla naděje a radosti (Mt 5,1-11). Ježíš Kristus je zosobněné Boží království. Toto království je však *pokoj a radost v Duchu Svatém* (Řím 14,17). Tak je Ježíš Kristus nejvlastnějším obsahem a podstatou křesťanské radosti. Jeho konání a působení přineslo Boží radost mezi lidi. *Všechno lid se radoval z velkých skutků, které vykonal* (Lk 13,17).

Podle zaslíbení Proroků je Kristus *slunce spásy* (Mal 3,20).

Francisco Goya: Nanebevzetí Panny Marie

Ale toto slunce předcházela Maria jako *červánky*; řídila jeho východ a zajistila jeho příchod na svět. Proto za podstatnou radost týkající Krista děkujeme jeho Matce. Mezi těmi, kteří *prispívají k naší radosti* (2 Kor 1,24) a ke kterým se počítá i Apoštol, se stala přispívatelkou nejvyšší a neuniverzálnější. Jako ta, která je spolupříčinou radosti, může nám ji vždy novým a trvalým způsobem zajišťovat, a to nikoliv jako nějaký mechanický nástroj, nýbrž jako živá osoba, kte-

rá ve světle radosti, kterou nám předává, sama září půvabem a libezností.

Prostřednice naší radosti z Boží krásy

Protože Maria jako nositelka radosti nedaruje nám svůj vlastní život a svou vlastní radost, nýbrž zprostředkuje nám radost a krásu Krista, poukazují všechny paprsky její krásy zpět na Boha a Ježíše Krista. Zdůrazňují, že křesťanská radost spočívá v uchvácení Boží krásou,

POMOC PŘI EUTANAZII POŠKOZUJE PSYCHIKU LÉKAŘŮ

Lékaři, kteří se podílejí na asistovaných sebevraždách zvaných eutanazie, musí se potýkat s emocionálními a psychologickými potížemi. K tomu výsledku dospěl americký odborný časopis „Issues in law & Medicine“. Psychologická daň, kterou tito lékaři musí nakonec zaplatit, je příliš vysoká. Lékaři jsou vystaveni psychologickému nátlaku pozůstalých, aby medicínsky spolupracovali na sebevraždě. Podle lékaře Pietra Admiraala si člověk nezvykne na to, že má někoho usmrtit. K tomu jsme nebyli vyškoleni.

v uchvácení jím samým. Je to blaženost z víry a z Božího tajemství, z jeho velikosti a vznešenosti, ale také ze skutečnosti, že se sklání k světu ve své lásce.

Takové obšťastnění skrze Boha se stalo dnes mezi křesťany ojedinělé. Tak jako nenalzáme Boží krásu, tak také nenacházíme radost z Boha. Proto se jeví mnohým víra jako přinucující, jako náročná a zatěžující. Mnozí ji vidí jen jako prostředek k zlepšení světa, jako pohon k světovému vývoji. Ne že by to všechno víra nemohla přinášet. Ale to se podaří jen tehdy, jestliže nade všemi rozumově zdůvodňovanými pozemskými účely vzejde jako převyšující setkání s Bohem a z toho pramenící duchovní radost. Pak už není možno tvrdit, jak se to v poslední době stává, že nás evangelium přetěžuje. Pak můžeme znovu pochopit, že evangelium je povznášející, osvobozující Boží poselství, ze kterého se *naše srdce raduje* (Ž 32,21).

Maria, trvalá příčina naší radosti, je ve své světlé postavě bezpečnou vůdkyní k tomuto Bohu, je vnitřním zdůvodněním radosti. Po radosti touží dnes všichni lidé. Ona je jen druhou stránkou smyslu života, který lidé ustavičně hledají. Zaměřují však přítomně hlouběji ležící smysl s vnějším štěstím a úspěchem. Ten však nemůže člověka natrvalo uspokojit. Zajišťuje mu jen vnější nasycení, které se brzy obrátí v lhostejnost a dokonce v prázdnotu. Touhu člověka po štěstí může naplnit jen radost z Boha. V hlavní orientaci tohoto světa jsou i Bohem darované pozemské radosti, které křesťan nepřehlídí, oceňuje jejich řád a oživující sílu. Maria však působí v krásě svého omilostněného lidství jako ohnisko, ve kterém se spojují všechny paprsky lidské radosti, aby byly přivedeny k Bohu. Tak je Maria prostřednicí radosti od Boha i k Bohu.

Z Maria in der Verehrung der Kirche, Vídeň 1981 str. 59 přeložil-lš

Dne 7. ledna 1894 se ve východní části Polska, která tehdy spadala pod carské Rusko, narodil Raymund Kolbe. Byl spolu se svými bratry Františkem a Josefem přísně vychováván. Raymund byl velice živý a rád se toulal. Dělal své matce velké starosti. Jednoho dne si matka posteskla: „Moje ubohé dítě, co z tebe bude?“ Tato výtky na 10letého chlapce silně zapůsobila. Raymund se „obratem změnil“, jak řekla později jeho matka. Začal na slovo poslouchat a stal se klidnějším a rozumnějším. Často se ztratil za skříní, kde měl postavený malý domácí oltář s obrazem Matky Boží Čenstochovské. Matka byla touto náhlou změnou zneklidněna a zeptala se ho: „Co je to s tebou, chlapče?“ S pláčem a třesením vyprávěl: „Měl jsem velkou starost. Ptal jsem se svaté Panny, co se ze mne má stát. Nato se svatá Panna zjevila. Měla v rukou dvě koruny, jednu bílou a jednu rudou. Podívala se na mě laskavě a zeptala se, kterou z nich bych si zvolil. Bílá znamená, že zůstanu čistý, a rudá, že bych zemřel jako mučedník. Odpověděl jsem svaté Panně: – Volím si obě. Usmála se a zmizela.“ Jako dobrý psycholog matka komentovala jeho vyprávění: „Jeho radikální změna jasně ukazuje, že dítě mluví pravdu.“

Při jedné lidových misích získali František a Raymund místo ve františkánském chlapeckém semináři ve Lvově. Raymund byl velice technicky nadaný. Byl nadšený matematik, kterého spolužáci obdivovali a učitelé z něho měli hrůzu, protože jim kladl – nikoliv ze zloby, ale ze zvědavosti – zapeklité otázky. Velice často prokazoval schopnosti vynálezce. Bavilo ho vypočítat meziplanetární lety a líčil udiveným spolužákům, že bude jednou sestrojén aparát k letu na měsíc. Zvláště ho zajímaly vojenské a strategické plány. Tato záliba dokonce v 16 letech ohrozila jeho řeholní povolání.

Snil o tom, že by mohl spojit vojenskou službu se službou rytíře nebeské Královny. Právě byl na cestě k otci provinciálovi, aby se rozloučil, když ho zavolali do hovorny. Čekala ho tam jeho matka a sdělila mu velkou novinu:

Svatý Maximilián Kolbe

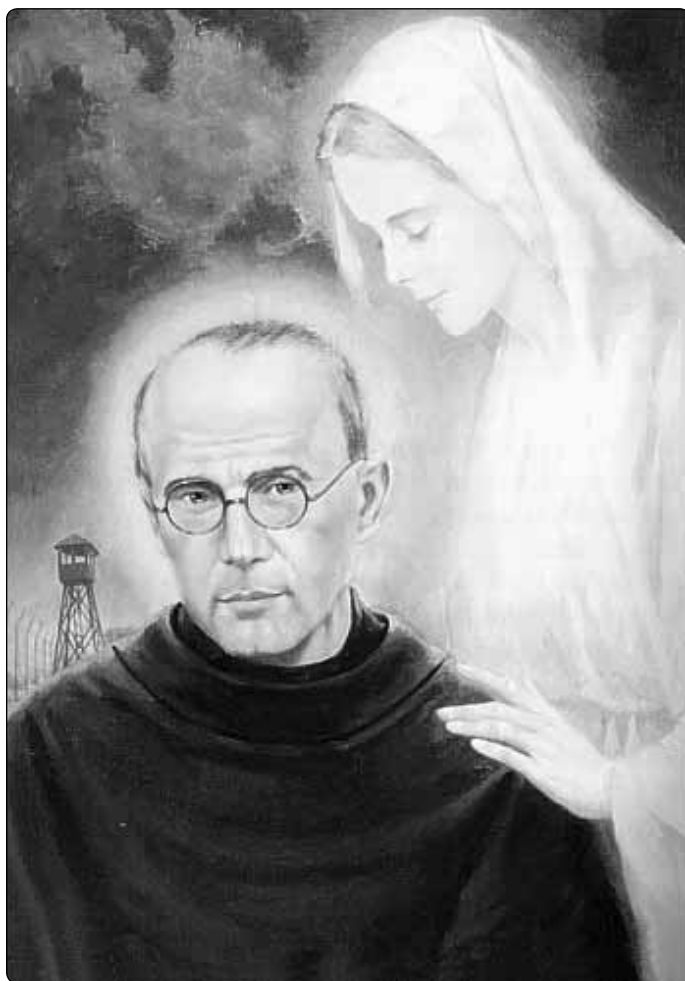
Také třetí bratr Josef se rozhodl pro klášterní život. Proto se i rodiče rozhodli, že oba vstoupí do kláštera. Otec byl právě na cestě do Krakova, aby tam zůstal u františkánů, a ona přišla do Lvova vstoupit k benediktinkám. Tak by byla celá rodina zasvěcena Bohu.

Tato zpráva zapůsobila na Raymunda jako úder hromu. Jako bleskem rozpoznal pokušení, které ho chtělo odvést od klášterního života. V 17 letech 11. září 1911 složil fráter Maximilián časné sliby. Protože představení znali jeho schopnosti, poslali ho

studovat do Říma. Studoval tam až do roku 1919. V té době onemocněl tuberkulózou plic. To se projevilo teprve po vypuknutí 1. světové války, když dostal chrlení krve. I když Maximilián počítal s tím, že brzy zemře,

byl naplněn velmi bojovným duchem. K oslavám 200. výročí vzniku svobodných zednářů 1917 bylo zvoleno město Řím jako jeviště svatokrádežných rouhání. Maximilián byl sám svědkem, jak zednáři pod jedním vatikánským oknem rozvinuli satanský prapor, na kterém byl zobrazen Lucifer, jak svrhl na zem svatého Michaela archanděla. Pod tím stál nápis: „Satan musí ovládat i Vatikán. Papež bude jeho otrok.“ 16. února šel Maximilián do protiútoku. Založil „Milice Neposkvrněné“, Rytířský řád Neposkvrněného Po-

četí. Hlavním úkolem, pro který měli rytíři pracovat a bojovat, bylo: sebeposvěcení, obrácení hříšníků, získání nevěřících pro katolickou církev, boj proti piklům zednářů a šíření medailek Neposkvrněné, jejich „nábojů“, jak je Maximilián nazýval, a to všechno pod ochranou a s pomocí Neposkvrněného Početí! Dne 28. dubna 1918 přijal Maximilián v Římě kněžské svěcení. Svou první mši svatou slavil v kostele St. Andrea delle fratte, kde se Matka Boží zjevila mladému Židu Alfonsu Marii Ratisbone. V červnu 1919 se vrátil do Polska, stále ještě těžce nemocen. Lékaři mu dávali tři měsíce života. Přesto začal vyučovat v Krakově, a to se čtvrtinou svých plic. Aby měl pravidelné spojení s „Rytíři“, založil malý časopis: „Rytíř Milice Neposkvrněné“. Na další číslo zpravidla nebylo nikdy dost peněz, ale Neposkvrněná se o ně vždy zázračně postarala. Protože si starší spolubratři stěžovali, že zkrachují kvůli tisku a expedici časopisu, byl Maximilián přeložen do většího kláštera v Grodnu. Tam vzrostl v roce 1925 náklad na 30 000 exemplářů. Současně musel Maximilián kvůli přepracování a chrlení krve na 18 měsíců do sanatoria. Když se vrátil do kláštera v Grodnu, byl klášter přeplněn, protože tam vstoupilo mnoho nových bratří, aby pomáhali s časopisem. Jediným řešením bylo založit nový klášter. U Varšavy bylo stavební místo, ale nebylo peněz. P. Maximilián na něm postavil nejdříve sochu Panny Marie a pak začal jednat o kupní ceně. Ale provinciál odmítl zaplatit vysokou sumu. Poslušný příkazu oznámil majiteli knižeti Druckému-Lubeckému, že řád stavební místo koupit nemůže. „A co se má stát se sochou?“ ptal se kniže. „Ta ať tam zůstane stát,“ odpověděl krátce. „Tak si ten pozemek vezměte, daruji vám ho.“ Tak začala stavba Města Neposkvrněné. (Niepokalanów). Náklad časopisu stoupl před vstupem

Papež Pius XII. nemlčel!

nacistů do Polska na 1 milion. Naposledy pracovalo v klášteře šest kněží a 700 bratří. V roce 1930 až 1936 se P. Maximiliánovi podařilo rozšířit časopis i do Japonska a do Indie.

Ale 17. února 1941 zatkl P. Maximiliána gestapo a odvezlo do Osvětimi. Když ho jeden SS-man kvůli jeho víře těžce ztloukl, dostal se na blok nemocných. Sotva trochu zesílil, ocitl se na bloku 14. Jednoho červenového večera roku 1941 podařilo se jednomu vězni uprchnout a nebyl při tom chycen. Za to bylo deset vězňů odsouzeno k smrti hladem. Byl mezi nimi František Gajowniczek, otec rodiny. P. Kolbe vystoupil z řady a oslovil velitele tábora Fritsche: „Jsem katolický kněz. Chtěl bych nastoupit na místo tohoto muže, protože má ženu a děti.“ Výměna byla přijata. 10 vězňů bylo dopraveno do bunkru hladomorny. Zde P. Maximilián těšil své spolutrpitele, zpíval mariánské písně a připravoval je na smrt. 14. srpna v předvečer svátku Nanebevstoupení Panny Marie vstoupil do cely smrti ošetřovatel a dal posledním čtyřem vězňům smrtící injekci. Poslední z deseti byl P. Maximilián Kolbe.

Krátce před smrtí řekl Pater Maximilián svým druhům: „S pomocí Neposkvrněné jsme schopni každého, i hrdinského jednání. Jak vypadá prostředek naší dokonalosti?”

Všechno vykonat tak, jak by to udělala ona na našem místě, a především milovat Boha, jako ona ho milovala, svým vlastním srdcem. A to je možno se naučit jen na kolenou!“

Jeho tělo bylo 15. srpna 1941 zpopelněno, a tak se splnilo jeho přání: „Chtěl bych a přeji si pro věc Neposkvrněné, pro věc Boží být rozdrčen na prach. Chtěl bych, aby vítr tento prach roznesl do světa, aby po mně nic nezůstalo. Teprve tak bude oběť Neposkvrněné přinesena dokonale.“

Z knihy Maria ganz zu eigen přeložil -lš-

Jedna reportérka, která referovala o návštěvě Benedikta XVI. v Osvětimi, položila řečnickou otázku? „Proč papež mlčel?“ Myslela tím Pia XII., který vedl Církev v době, kdy rasismus řádil nejvíce.

Otázku slyšíme v médiích znovu a znovu. Je adresována všem a týká se hlavně nás katolíků, kteří souhlasíme s naléhavou výzvou, kterou vyslovil Benedikt na místě hrůzy v květnu 2006: „Náš křik k Bohu musí být současně výkřikem k našemu srdci, aby v nás probudil Boží přítomnost – že jeho moc, kterou vložil do našeho srdce, nebude zavalena blátem sobectví, strachu před lidmi a lhostejnosti.“

Sobectví, strach z lidí a lhostejnost nás staví do sboru těch, kteří souhlasí s tvrzením, jako by papež tehdy selhal. Pravdivost, odvaha a ohromení nás zavazují doložit skutečnost a ještě jasněji ji dát najevo právě tam, kde o ní nechtějí nic vědět, kde se radují z toho, když se morální instanci Církve předhazuje chybný krok.

Papež nemlčel, nýbrž velmi zřetelně odsoudil rasismus, a to již před Hitlerovým nástupem, stejně jako po něm. Dnes je možné to dokázat. Tehdy neměla Církev k dispozici média, aby to vyhlásila.

Především tři následující papežské výroky bychom měli mít stále před očima k našemu povzbuzení a k obraně proti zlostným útokům.

R. 1928: „Veden touto láskou vzal Apoštolský stolec v ochranu židovský národ proti nespravedlivému pronásledování, a tak jak odsuzuje všechnu nenávist a zášť mezi národy, tak zavrhuje a odsuzuje také těžkou nenávist vůči jednou Bohem vyvolenému národu, totiž onu nenávist, která se dnes obecně označuje názvem antisemitismus.“

R. 1937: „Kdokoliv některou rasu nebo národ nebo státní formu nebo nositele státní

moci anebo jiné základní hodnoty společenské povahy – které zaujímají uvnitř lidského řádu podstatné a důstojné místo – z této pozemské stupnice hodnot vyjímá a činí z nich nejvyšší normu pro všechny, činí z nich náboženské hodnoty a zbožšťuje je božským kultem, ten převrací a falšuje Bohem stvořený a Bohem určený řád věcí... Jen povrchní duchové mohou propadnout bludné nauce o národním bohu a mluvit o národním náboženství...“

R. 1942: „Tento slib (hledat mír) dluží lidstvo statisícům těch, kteří bez vlastní viny a často kvůli vlastní národnosti nebo svému původu jsou zasvěceni smrti nebo vystaveni postupnému zbídačování.“

Známa námitka, že r. 1928 a 1937 Pacelli ještě nebyl papežem, je sice správná, ale přehlíží skutečnost, že již tehdy byl pravou rukou papeže Pia XI. a encyklika z roku 1937 (*Mit brennender Sorge*) nese jeho nesporný rukopis.

Že měl promluvit častěji a zřetelněji? Zcela jasná a zřetelná encyklika z roku 1937 neměla ani pro Židy ani pro Církev žádné pozitivní důsledky. Neotřásla Třetí říši. Kdyby papež vystoupil jako nepřítel Hitlerovy říše během války ještě výrazněji, nebylo vůbec vyloučeno,

že by se Hitler pomstil na slabších, na Židech, jak se to stalo v Holandsku.

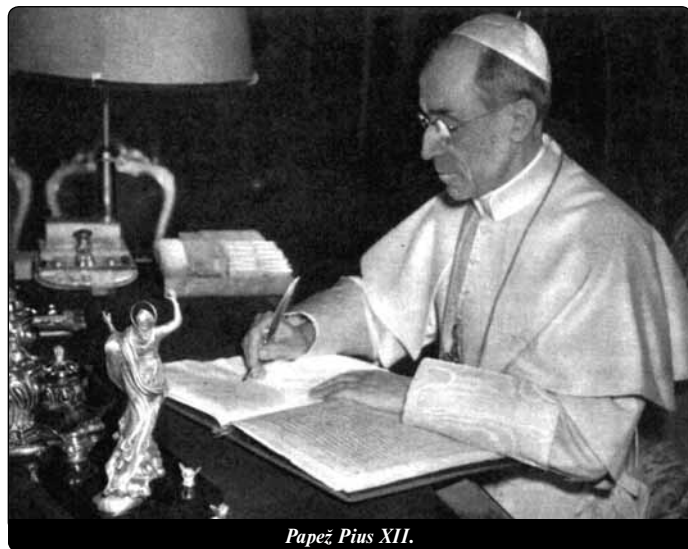
Vedení nacistického státu vědělo o postoji katolické církve a její hlavy velice dobře, jak dokazují následující dva texty:

Ve stranickém orgánu NS *Völkischer Beobachter* stálo 1. srpna 1938:

„Vatikán nauku o rasismu od počátku odmítal. Částečně proto, že byla poprvé zveřejněna německým národním socialismem a protože tento NS z něho vyvodil praktické závěry; neboť vůči Národnímu socialismu zaujal Vatikán bojový postoj. Vatikán musel rasové učení odmítnout také proto, protože odporuje jeho dogmatu o rovnosti všech lidí, což je důsledek katolického universalistického nároku, který sdílí s liberály, Židy a komunisty.“

O papeži se pak říká: „On nemůže spolknout, že už nemůže uplatnit své zářivé působení v těchto místech jako dříve, a jeho nešťastná láska k Německu výmarského systému ho stále více navádí k tomu, aby bojoval proti dnešnímu státnímu zřízení. Tomuto boji se na katolické straně obětuje všechno a všechny dosažitelné síly jsou mobilizovány proti Třetí říši.“

Der Fels 7/2006

Papež Pius XII.

František Forgione, pozdější otec Pio, se narodil 25. května 1887 v Pietrelcině a měl tak vetché zdraví, že ho rodiče pokřtili již 12 hodin po narození, protože se obávali, že brzy zemře. Ale toto slabé dítě mělo splnit ve světě důležitá poslání.

Bůh povolal a připravoval Františka na zvláštní poslání, jmenovitě na ustavičný boj se satanem o spásu duší. Již před vstupem do noviciátu měl vidění dramatického boje, které podrobně popsal. Ke splnění tohoto poslání ho Bůh obdaril nadpřirozenými dary.

Život otce Pia je neobvyklým znamením, které ukazuje na neviditelnou nadpřirozenou Boží skutečnost, která je základem a zdrojem existence světa, který poznáváme svými smysly.

Od časného mládí měl nadpřirozený dar rozhovorů s Ježíšem,

Matkou Boží, svým andělem strážným a světcí. Otec Pio obdržel také dar styku s mrtvými. Po celý svůj život vedl zarputilý boj se satanem a celými zástupy nečistých duchů. Více než padesát let nosil na svém těle ustavičně krvácející rány, znamení Kristova umučení. Otec Pio měl také dar bilokace, mohl přemisťovat své tělo v prostoru bez ohraničení času a prostoru. Dovedl číst v lidské mysli, znal zvláštní způsob života osob, které potkal poprvé v životě. Jeho prostřednictvím se uskutečnila podivuhodná obrácení a zázračná uzdravení. **Kolem osoby italského mnicha se ustavičně děly věci tak neobvyklé, že vyvolávaly obrovský úžas u lidí, kterým se skutečnost duchovního světa jevila jako nereálná, pokud v ni vůbec věřili.**

Otec Pio napsal: „Nemám chvíli volného času. Celou dobu trávím tím, že usiluji, abych osvobodil duše mých bratrů ze satanovy léčky. Bůh buď pochválen! (...) Největší milostí je vytrhnout duši satanovi a vrátit ji Ježíši Kristu. To je právě to, co dělám ve dne v noci. (...) Nesčíslně

množství osob z různých společenských vrstev a obojího pohlaví sem přichází s jediným cílem: vyznat se ze svého hříchu. A já jsem zde potřebný právě proto. Jsou to nádherná obrácení“ (*Dopisy* 4, s. 64–65).

Pro všechny hříšníky je otec Pio živým znamením Božího milosrdenství: většinu svého času strávil ve zpovědnici. Právě tam se jeho prostřednictvím uskutečnily největší obrácení, díky Božího milosrdenství. Od roku 1920 zpovídal 19 hodin denně, prováděl také duchovní vedení a udržoval bohatou korespondenci. Tak napsal otci Bonaventurovi: „Hodiny bijí půlnoc. Vyčerpán nadměrnou prací během celého dne beru do ruky pero, abych napsal něco o své duši... Nemohu najít odpočinku, jsem unavený

Emanuela, byl velmistrem zednářské lóže v Ligurii a nepřekonatelným nepřítelem Církve. Dovedl se o tci Piovi od svého bratrance doktora Giorgia Festy. S pohrdáním a odporem přijímal zprávy o stigmatěch, zá-

Tu vzal otec Pio advokáta za ruku a dlouho s ním rozmlouval mezi čtyřma očima. Vyprávěl mu mezi jiným podobenství o mar-notratném synu. Zatímco Festa, který se už 25 let zabýval proticírkevním bojem, naslouchal otci Piovi, pocítil, že se s ním děje něco zvláštního. V určitém okamžiku dospěl k rozhodnutí: musí změnit svůj život a smířit se s Bohem. Poklekl před řeholníkem a požádal ho o okamžitou zpověď. „Je ještě příliš brzy, Bůh ti dá vědět, kdy ten okamžik přijde,“ řekl mu otec Pio. Advokát se vrátil do Janova, ale přijel již za týden znovu do San Giovanni Rotonda. Otec Pio ho přijal a během zpovědi se naplnil div obrácení tohoto v celé Itálii známého vůdce svobodných zednářů. Cesare Festa se rozhodl, že se pokusí napravit všechno zlo, které způsobil Církvi během své zednářské a volnomyš-

Zatvrzelí ateisté se obrátili k Bohu

a pohroužený do krajní hořkosti v nejvíce beznadějném osamocení a v drásajícím utrpení nikoliv proto, že nemohu najít svého Boha, ale proto, že nemohu pro něho získat všechny bližní“ (*Dopisy* 4, s. 70). Teprve o několik let později musel čas vyznačený na zpovídání zkrátit z důvodu špatného zdraví. **Díky jeho modlitbě, utrpení a svědectví života i kněžské služby obraceli se i ti nejvíce zatvrzelí ateisté.**

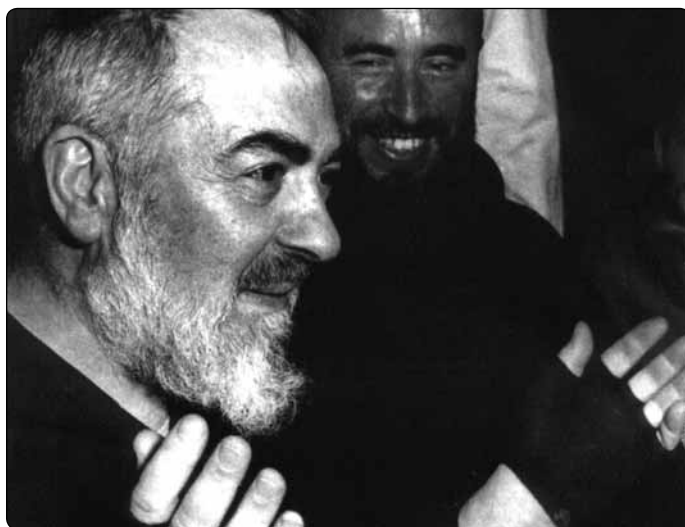
Známy italský právník Cesare Festa, poradce krále Viktora

zračných uzdraveních, bilokaci a jiných nadpřirozených jevech spojených s osobou italského kapucína. Přesto puzen zvědavostí vypravil se do San Giovanni Rotonda. Stál na svahu a pozoroval přicházejícího otce Pia. Ten se náhle k němu otočil a řekl: „Jak to, vy jste zednář, a přijel jste sem?“ „Ano, je to pravda,“ odpověděl Festa. „Pověz mi, synu, jaký je hlavní úkol svobodných zednářů?“ zeptal se kapucín. „Boj s Církví,“ odpověděl upřímně Festa.

lenkářské činnosti. Jeho bratři zednáři byli v šoku, když se dověděli o obrácení svého vůdce. Povolali ho před zednářský soud a hrozili přísnými sankcemi. Festa se nedal zastrašit a před zednářským tribunálem prohlásil, že opouští lóži z vlastního rozhodnutí a stává se věrným synem Církve, kterou bude do konce života bránit. Před tímto svým vystoupením obdržel od otce Pia znamení jeho přítomnosti prostřednictvím nezvyklé vůně a dopisu s jediným slovem: „Odvahu!“

Otec Pio dával znamení své přítomnosti osobám vzdáleným tisíce kilometrů a činil tak pomocí vůně, která se objevila náhle a trvala krátce nebo déle, někdy i několik hodin. Nejednou ji cítilo mnoho jiných lidí. Všem přinášela pocit pokoje. Jedněm připomínala levanduli, jiným jasmín, růže nebo fialky, někdy také kadidlo. Byla to jistě vůně jeho svatosti.

Obrácení doktora Cesare Festa a zvláště jeho první pouť do Lurd, to vše našlo velký ohlas ve sdělovacích prostředcích. Od té

doby se advokát stal neohroženým apoštolem Ježíše Krista.

Festův příklad způsobil, že jiný známý bojovný ateista Ezio Saltamerenda, známý vědec a ředitel Institutu bioterapie v Janově, se ze zvědavosti vypravil do San Giovanni Rotonda, aby se setkal s otcem Piem. Saltamerenda si tropil veřejně posměch z věřících a říkal, že pokud Bůh existuje, pak jen pro slabé a hloupé. Byl proto velice udiven, když se ho otec Pio při prvním setkání zeptal: „Co je nejdůležitějším cílem tvého života?“ „Rozmnožení druhu,“ odpověděl profesor. „Běž pryč, ničemo, necítíš, že tvoje duše je ve stavu rozkladu?“ odpověděl mu kapucín a dotkl se rukou jeho úst. Ihned potom odešel. Saltamerenda se vrátil domů, ale celou dobu cítil onen dotek a nevykykle silně nutkání vrátit se. Bylo tak silné a naléhavé, že po nedlouhé době opět přijel do San Giovanni Rotonda, ale již se záměrem vyzpovídat se. Ale když přišel ke zpovědnici, P. Pio ho odkázal, aby se lépe připravil. Saltamerenda se potuloval po okolí San Giovanni Rotonda a přemýšlel nad svým dosavadním životem. Po několika dnech vnitřního boje přišel opět k otci Pioví, který vyslechl jeho zpověď, po které mu vypočítal všechny i ty nejkrytější hříchy jeho života, které penitent sám nevyznal a na které již zapomněl. Když obdržel rozhřešení, pocítil Saltamerenda nesmírnou úlevu, jak se zbavil tíživého jha zla. Byla to největší radost v celém jeho dosavadním životě. Od té chvíle se stal horlivým křesťanem, který se denně vytrvale modlí, pravidelně přistupuje ke svátostem a žije podle požadavků evangelia.

Jiným zatvrzelým ateistou byl doktor Francesco Ricciardi, lékař v San Giovanni Rotondo, který také se zanícením bojoval proti otci Pioví. Provozoval svou činnost až do roku 1928, kdy onemocněl na rakovinu žaludku. Lékařské konsilium mu potvrdilo, že mu zbývá jen několik týdnů života. Přesto Ricciardi nechtěl o zpo-

PORNOGRAFIE VELKÝM POKUŠENÍM

Ředitel švýcarské psychiatrické kliniky Samuel Peifer potvrdil, že zájem o pornografii na internetu nebývalou měrou vzrůstal. Jsou tím zasaženi i pastoři a misionáři. Jeden protestantský pastor má na svém počítači uloženo půl milionu pornografických snímků. Není to ojedinělý případ. Při výzkumu v USA přiznalo 37 % pastorů, že s tím mají osobní problémy.

MALÁ NOEMOVA ARCHA

Křesťanský podnikatel, který se zabývá výstavbou velkých nákupních středisek v Holandsku, staví v přístavu Schagen, 55 km severně od Amsterdamu, zmenšenou kopii Noemovy archy. Má rozměry 70 x 9,6 x 12,7 m, což je asi polovina originálu. Jen tak projede všemi průplavy a pode všemi mosty. Vnitřní stavba je již hotova a jsou zde umístěna některá zvířata. Autor chce svým projektem probudit větší zájem o Bibli. Na stavbu bylo použito 1 200 borovic. Většinu prací provedl autor sám. Jen o sobotách mu pomáhá syn Roy.

OBČAN ALTÖTTINGU

Město Altötting udělilo papeži Benediktu XVI. čestné občanství. Jako symbolický dar obdržel papež od městské rady stříbrný klíč. Toto poutní místo je spojeno s jeho dětstvím. Ve své knize „Z mého života“ píše: „Měl jsem to štěstí, že jsem se narodil v blízkosti Altöttingu. Společné pouti s rodiči a sourozenci na milostné poutní místo patří k mým nejkrásnějším raným vzpomínkám.“ Při své podzimní cestě do Bavorska navštíví papež 11. září také toto poutní místo.

vědi ani slyšet. Otec Pio se však rozhodl, že ho navštíví, a dlouho s lékařem rozmlouval sám v jeho pokoji. Během tohoto setkání se lékař v pláči vyzpovídal a přijal svatě přijímání. Po přijetí svátosti se k úžasu všech z rakoviny zcela uzdravil. Sprátelil se velice s otcem Piem a byl člověkem hluboké víry a modlitby.

Luisa Variová byla krásná a bohatá žena z Londýna. Jako ateistka vedla zcela bezstarostný a přítom luxurní život. V té době jeden její přítel anglikán pro-

žil po návštěvě u otce Pia duchovní otřes a obrátil se. Luisa se mu zpočátku vysmívala, ale její zvědavost časem tak vzrostla, že se sama rozjela do San Giovanni Rotonda. Když viděla velkou chudobu tohoto městečka, byla nejdříve velice znechucena, ale sotva se setkala se svatým kapucínem, začala vzrušením plakat. Po zpovědi se s ní stala úplná duchovní proměna. Obrátila se a zůstala již natrvalo v San Giovanni Rotondo jako duchovní dcera otce Pia.

Kostelík v Pietrelcinè, ve kterém byl P. Pio krátce po svém narození pokřtěn

Otec Pio vyjadřoval ve své modlitbě a činnosti největší touhu Spasitele: aby všichni lidé byli spaseni. Aby zachránil hříšníky od záhuby a přivedl je k obrácení, nejen že se za ně modlil, ale bral na sebe břemeno jejich hříchů a utrpení, které z toho plynulo.

Je známá skutečnost, že když se ho jedna z jeho duchovních dcer zeptala, jak dlouho trpí, řekl: „Celou dobu, dcero, od lůna mé matky. Je to tak velké utrpení, jaké může trpět někdo, kdo na sebe bere celé lidstvo.“

Bylo to zvláštní povolání a významné poslání trpět spolu s Kristem umučeným a ukřižovaným za spásu všech lidí. **Otec Pio přijal pozvání, aby spolu s ním nesl kříž vykoupení. Bral na sebe břemeno hříchů a utrpení těch lidí, kteří za ním přicházeli.** Tak napsal jedné duchovní dceři: „Pomáhejte všichni tomu Cyrenskému, který nese kříž všech.“

Modlil se k Bohu Otci těmito slovy: „Způsobil jsi, že jsem vystoupil na kříž Tvého Syna a usiluji, abych se mu co nejvíce přizpůsobil. (...) Jestli musí spadnout meč, ať spadne na moji hlavu... Ano, chci být obětí... Pošli mě třeba do pekla, jen abych Tě miloval a aby všichni byli spaseni, ano, všichni.“

Otec Pio ustavičně plnil Ježíšovo doporučení, aby dokonalou poslušností posvěcoval sebe i druhé. Často připomínal, že víra a láska k Bohu začíná tím, že uvedeme své nitro do pořádku a uspořádáme svůj život. Proto vyzýval věřící, aby se odvraceli od hříchu, pravidelně přistupovali ke svátosti pokání a k svátému přijímání a také aby si určili takový denní program, ve kterém bude čas na vytrvalou každodenní modlitbu, solidní a poctivou práci, činnou lásku k bližním, která se má projevovat ve skutcích milosrdenství a v připravenosti odpouštět všechno všem a nechovat v srdci nevoli ani zatrpkllost vůči nikomu.

*U Miłujcie się 3/2006
přeložil-lš*

„O.K. Ježíši, souhlasím!“

Žena neprovdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši (1 Kor 7,33). V této větě jsem pocítila po dlouhé době hledání, jaké je moje povolání: dát svůj život jako zasvěcená sestra zcela do služeb Bohu a Církvi! O.K., Ježíši, souhlasím!

Bude tomu letos více než šest let, co jsem složila věčné sliby jako sestra, a poznávám stále více a více, že to bylo pro mě správné, což jsem si ovšem dříve vůbec nepřála!

Všechno začalo setkáním s Bohem, které bylo pro mě zcela neočekávané. Bylo to o Svatém týdnu v roce 1990, když jsme zajeli s celou rodinou do Medjugorje. Mohli jsme tam zůstat jen tři dny a jako přípravu jsme neměli nic, jen malou brožuru, ve které byly popsány události v Medjugorje: zjevení, pouti, modlitba růžence..., pro mě samé komické a nové pojmy, které s mým dosavadním způsobem života neměly nic společného.

Vyrostla jsem sice v katolické rodině, ale naše víra byla jen zvyková a bez jakékoliv hloubky. Bůh ve skutečnosti neměl v naší rodině nijak význačné místo, pokud vůbec nějaké měl. Všechno bylo zařízeno bez něho: můj bratr pil spoustu alkoholu se svými kumpány a já jsem měla přítele, chodili jsme na diskotéky a na party, zkoušeli jsme dělat to, co dělali ostatní, jednak proto, abychom nevypadali z řady a aby nás druzí uznávali, zkrátka, abychom měli příjemný a lehký život. Upřímně řečeno, nikdy jsem v té době nebyla šťastná, ale také jsem neměla představu, že by mohlo existovat něco jiného.

Když mi bylo 19, navrhla matka celé rodině, že pojedeme autem do Medjugorje. To tak ještě! Neradi jsme přikývli, mému bratru bylo právě 18 a otec mu slíbil, že bude moci občas řídit, a já jsem si řekla: – Nakonec, proč ne, zkusme to, v Jugoslávii jsme ještě nebyli, může to být zajímavá dovolená. Ani v nejmenším jsme nemysleli na to, že to může mít závažné důsledky pro náš další život.

V jiném světě

Přirozeně nemohu podrobně popisovat, co všechno se ve mně za ty tři dny odehrálo na jedné straně vnitřní revolty, nepochopení, přání co nejrychleji se zase vrátit, na druhé straně úžas, touha po pochopení a po víře, a ono to nešlo. Jedno mi bylo jasné: ocitla jsem se ve zcela „jiném“ světě. Vytušila jsem něco nového, něco dosud nepoznaného. Že by se tu jednalo o Boha? To rozhodující se událo několik hodin před naším odjezdem. Řekli nám, že na Křížovém vrchu večer bude zjevení Matky Boží s Ivanem. Co to má být? Půjdeme tam, nebo ne? O.K., jdeme, uškodit to nemůže, krátce potom jedeme domů a věc bude vyřízená, pomyslela jsem si. Nikdy bych nevěřila, že to bude rozhodující okamžik mého života. Byl to okamžik zjevení Matky Boží, nebylo nic vidět, jen množství lidí, tlačence, ticho a hvězdy na nebi... Ale v té chvíli mi spadly „šupiny z očí mého srdce“: Bůh existuje! Bůh je zde! Bůh mě stvořil! Bůh mě zná víc, než já znám sebe! On mě miluje, jak by mě nikdo jiný nikdy nemohl milovat!

Sestra Anna Kateřina

Byla jsem hluboce zasažena poznáním existence Boha. To byl okamžik, kdy se začal budovat můj vztah k Bohu. V mém srdci nebylo nejmenší pochybnosti, že Matka Boží přišla, že jí nejde o nic jiného, než aby vedla lidi k Bohu. Když jsem znovu přišla domů, konstatovala jsem s úžasem, že život naší rodiny se otočil o 180°. Protože jsme všichni tím nebo oním způsobem prožili v těch třech dnech zkušenost víry. Co teď Matka Boží chce? Abychom se modlili, chodili na mši svatou, četli Písmo, postili se? Oho, samé náročné věci, které jsme museli dát přede vším ostatním na přední místo. A přesto jsme to uvedli ve skutek – Bohu díky!

Smysl života

Pro mě začalo nyní několikaleté období, ve kterém jsem začala přemýšlet o smyslu svého života. Bylo mi jasné, že se

Sestra Anna Kateřina při setkání s papežem Janem Pavlem II.

mám vdát, chtěla jsem mít děti, bylo přede mnou studium fyzioterapeutky: všechno bylo předznamenáno. Ale co vlastně chce ode mne Bůh, který nyní vstoupil do mého života a kterým se všechno tak změnilo? Když se mu zcela odevzdám, nebudu nakonec šťastná? Lépe bude, když půjdu jednodušší, jistější cestou a zůstanu u toho, co jsem naplánovala. Ale ne, byl tu neklid, který mě vyzýval, abych zůstala čestně se sebou a s Bohem. To byl skrytý výraz volání k zasvěcenému životu, ale nebude to všechno příliš vážné? Zнала jsem Církev jen málo, ale nacházela jsem ve svátostech stále více cestu k pravému štěstí, které jsem dříve neznala!

Rozhodující setkání s papežem

Při jedné pouti do Říma padlo rozhodnutí o mém životním stavu. Bylo to poprvé, co jsem byla v Římě, a silně to na mě zapůsobilo: kostely se všemi relikviemi, vzpomínky na světce a mučedníky, chrám svatého Petra – a papež! Na místě stěti sv. Pavla jsem se ptala: A co teď? Co chci? Myšlenka, že se vdám, mě neopouštěla, ale současně jsem cítila, že to pro mě osobně asi není cesta k Bohu. Modlila jsem se: Svatý Pavle, pojď mi na pomoc, řekni mi jedno slovo. Tak jsem otevřela Písmo a našla jsem právě list Korintánům (1 Kor 7,33). Zasáhlo mě to přímo do srdce! To je ono! Bylo mi jasné, že by bylo dobré se vdát, ale Bůh se na mě obrací s jiným voláním. Přesně jeden den času jsem si vymezila, abych dala Bohu konečnou odpověď. Byla středa, generální audience. Jestliže se mi podaří podat papeži ruku, bude to moje definitivní Ano Bohu a Církvi, k zasvěcenému životu. Osobní setkání s papežem nebylo v oficiálním programu, ale u Boha není nic nemožného.

Generální audience byla už u konce, ale protože jsme papeže mohli vidět stále jen na pó-

diu, tak jsme s ostatními skupinami dále zpívali a jásal.

Náhle přišel pracovník bezpečnostní služby a řekl nám: „Papež chce přijmout vaši skupinu, poďte dopředu!“ Nedali jsme se dvakrát pobízet a drali jsme se vpřed nejkratší cestou přes bariéry. Švýcarská garda měla našťásti jiné starosti, než aby nám vykázala správnou cestu.

Když jsme přišli nahoru, promluvili jsme několik slov, dělaly se fotografie, všechno probíhalo ve vteřinové rychlosti a několik z nás mělo proti vši naději tu možnost podat papeži ruku, než zase popošel dále. To byl pro mne rozhodující okamžik, abych jemu, zástupci Krista na zemi, osobně řekla moje O.K. k zasvěcenému životu v Církvi a pro Církev.

Dnes se dívám zpět na léta zasvěceného života a děkuji Bohu z celého srdce. Udělal vždy všechno dobře, lépe, než jsem si já mohla myslet, a bude to vždy dělat lépe pro každého z nás!

*Sestra Anna Kateřina
z diecéze Münster,
Společenství blahoslavenství
Medjugorje aktuel*

NÁVŠTĚVA V HORSKÉM KLÁŠTĚŘE

Papež Benedikt XVI. navštívil během své dovolené v Alpách na několik hodin sousední Švýcarsko a byl hostem v augustiniánském klášteře v průsmyku sv. Bernarda. V tomto klášteře se chovala rasa bernardýnů, kteří pomáhají při vyhledávání obětí lavin. Klášter založil v 11. století Bernard z Aosty. Papež se zúčastnil chórové modlitby mnichů a následující besedy s mnichy v refektáři.

KRITICKÁ SITUACE KŘESŤANŮ V PALESTINĚ

Elia Chacour, melkitsko-katolický arcibiskup v Galileji, poukázal na kritickou situaci křesťanů v Palestině. Ve válkou postiženém území neobdrží na rozdíl od izraelského obyvatelstva křesťané žádné odškodnění. Při raketových útocích z Libanonu došlo už i k zranění osob. Celá oblast byla zcela ochromena. Lidé nemohou chodit do práce a mohou jen v úkrytu čekat na záchranu.

„Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli!“

Rozhovor s Mons. Domingem Ulloa Mendiettem, pomocným biskupem z Panamy

V září 2005 navštívil Mons. Domingo Ulloa soukromě spolu se 17 poutníky z Panamy Medjugorje. Dragan Soldo z Radia „MIR“ s ním uskutečnil tento rozhovor:

Co Vás přimělo navštívit Medjugorje a jaké jste zde získal zkušenosti?

Můj spolužák ze semináře pater Francisco Verar mi již před delší dobou vyprávěl o Medjugorje. Když jsem teď sem přišel osobně, to, co zde prožívám, překračuje všechno moje očekávání. Setkání s tak velikým množstvím poutníků je pro mne mimořádným zážitkem. Cítím jejich touhu po obrácení a změně. Je pro mne také důležité vidět sociální aktivity, které se v Medjugorje uskutečňují. Dosvědčuji se tak to, co dělala také Maria: být stále připraven posloužit druhým.

Můžete říct něco o poselstvích Matky Boží?

Prostota těchto poselství má zvláštní přitažlivost. Poselství z Medjugorje jsou výzvy k obrácení a k míru, které odpovídají evangelium. Neobsahují nic

apokalyptického. Bez modlitby, bez postu a bez Eucharistie – to jsou základní prvky křesťanství – nemůžeme vyhovět povolání ke

svatosti, ke které nás Maria volá. Lidé, kteří přicházejí do Medjugorje, jsou ochotni přijmout výzvu evangelia, která přichází od Krista, zvláště skrze Eucharistii a svátost pokání. Slyšel jsem o mnoha lidech, kteří zde objevili potřebu obrácení, a to uvnitř Církve a cestou svátostí. Nikdo nemůže opustit Medjugorje bez naléhavého přání změnit život a začít nový.

Navštívil jste jiná velká mariánská poutní místa. Co vidíte na Medjugorje zvláštního?

Zvláštností Medjugorje je mír, který se zde rozdává. To je také to, co lidstvo dnes hledá, a tento dar přichází v Medjugorje skrze naši Matku Marii. Nejde o osobní pokoj, nýbrž o odhalení toho, že jsme bratři a sestry a že války a násilí nepřinášejí žádné řešení. Mír musíme s druhými sdílet.

V minulosti většina vizionářů zvolila řeholní život, což se v případě Medjugorje nestalo. Jak se na to díváte?

Všichni vizionáři z Medjugorje si zvolili manželství, a to mě obzvláště těší, protože to znamená, že svatost je dostupná všem lidem. Rodina je cestou ke svatosti, svatost není jen pro kněze a řeholníky. Bůh volá ke svatosti všechny lidi. Křesťané jsou povoláni, aby vydávali svědectví, jaké to je, když žijeme uprostřed světa, ale neprizpůsobujeme se světu. Jsme povoláni být svědky radosti.

Až se vrátíte do své diecéze, co řeknete těm, kteří se Vás budou ptát na Vaše zkušenosti z Medjugorje?

Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli, ani o požadavcích Gospy. V Medjugorje nacházejí lidé pokoj, setkávají se s Ježíšem a mění svůj život. Vůči těm, kteří jsou jako ztracené ovce, mu-

Mons. Domingo Ulloa Mendietto

síme být jako Ježíš, aby se lidé k němu vrátili a mohli od něho přijmout všechno to dobré, co nám chce dát. Budme jako Maria, dávejme pozor na to, co lidé potřebují, jaká mají trápení, a pomáhejme jim! Budme svědky velkého daru víry, že můžeme žít v lůně naší Matky Církve!

Podle www.medjugorje-info.de

Vrazi Jiřího Popieluszka předstírali poruchu auta, aby přiměli kněze zastavit. Když Popieluszko vystoupil, aby jim pomohl, stloukli ho tři důstojníci tajné služby pěstmi a klackem do bezvědomí. Pak byl tento duchovní spoután, do úst mu dali roubík a zavřeli ho do kufru auta.

Tři důstojníci ho pak převezli k přehradě u Wrocławku. Tam mu přivázali k nohám kameny a hodili ho do vody. Spoutaný na ruku a na nohu s roubíkem v ústech neměl kněz žádnou šanci a utonul.

Polsko v roce 1980. Nad lidmi už strach neměl žádnou moc. Nejdříve stávkovali dělníci v Gdaňsku, pak na pobřeží a nakonec v celém „lidovém“ Polsku. Funkcionáři zkoušeli všechno možné, aby zlomili vůli po svobodě. Teror a zastrasování, útlak, zatýkáni, špiclování, násilí ani denunciacie nic nepomáhaly.

Pod prapory svobodných odborů Solidarity se shromáždily všechny svobodomylovné a demokratické síly. Jedním z duchovních otců byl kněz Jiří Popieluszko. Byl duchovním pastýřem stávkujících a stál v mrazu s dělníky před branami loďnic.

Rozladění, oslabení a frustrování mocipáni souhlasili v srpnu 1980 se založením nezávislých odborů. Poprvé od vzniku východního bloku musela se komunistická strana vzdát svého monopolu a vedoucí role.

„Srpen 1980 vrátil lidskému pocitu svobody, důstojnosti

Jiří Popieluszko – poselství pro nás

a pravdy znovu jeho smysl. Dýchali jsme svěží, čistý vzduch,“ vzpomíná Adam Michnik.

Ale radost netrvala dlouho. Stále ještě hrozila sovětská invaze jako v Maďarsku a Československu. V prosinci 1981 vyhlásili polští komunisté výjimečný stav. Solidarita byla opět ilegální a musela čekat až na „jaro svobody“ v roce 1989 a pracovat v ilegalitě.

Popieluszko se ve svých vlasteneckých kázáních postavil celem proti despotům. Žádal politickou a náboženskou svobodu. Modlil se za mír v zemi, za zatčené, internované a jejich rodiny.

Jmenoval je pravým jménem a zatčení vystoupili z anonymní masy. Zvláště vyzýval lidi k tomu, aby násilí přenechali komunistům. S velkou sebekázní bojovali příslušníci Solida-

rity s rozhodností a bez násilí proti násilí.

Z daleka široka se lidé scházeli, aby se zúčastnili měsíčních bohoslužeb za vlast a za ty, kteří trpí. Kostel sv. Stanislava byl pokaždé přeplněný věřícími. Po bohoslužbě šla Popieluszko slova od úst k ústům po celé Varšavě a odtud do celého Polska. Na kazetách a letáčích se dostávala jeho kázání k tisícům Poláků.

Podezíravě a zlostně sledovala tajná služba tohoto „malého faráře“, který měl tak velkou působnost. Agenti vtrhli na faru, zničili její zařízení a zanechali výhružná poselství. Aby Popieluszka umlčeli, byl několikrát zatčen, tvrdě vyslýchán a zahrnut hrozbami,

V jeho voze se našly bomby a množily se autonehody. Každý kdo chtěl, mohl vidět, že stát

dělá všechno možné, aby P. Jiřího umlčel.

Ale nedařilo se jim to. Neohroženě a vášnivě bojoval Popieluszko za důstojnost Božích stvoření. Teprve smrtelný atentát 19. října 1984 faráře umlčel. Krátkozrací tyraní vsadili na hrubé násilí, stejně jako za všech dob, ale zapomněli, že touha po svobodě nezemře, i když jsou zabity tisíce.

Na Popieluszkově pohřbu byla čtena jeho poslední slova: „Nedejte se moci přinutit k nenávisti! Odpouštějte a budete svobodní. Pravda a kříž jako symboly sebeobětování a odpouštějící lásky představují naši cestu ke svobodě.“

K osobě Jiřího Popieluszka

Narodil se v polské vesnici Okopy u Suchowole. Jeho rodiče byli zemědělci. Kardinál Wyszyński ho vysvětil 28. května 1972 ve Varšavě na kněze. Od té doby působil v různých varšavských farnostech především mezi dětmi a mládeží. Později byl nasazen k pastorační práci ve zdravotnických zařízeních. Odtud se silně angažoval při zakládání dělnických organizací.

V létě 1980 měl první mši svatou pro stávkující svářeče na půdě továrny. P. Jiří organizoval svou vlastní „školu“ pro dělníky. Byl to soubor přednášek z různých oblastí, které zpracovali odborníci.

8. února 1997 byl zahájen proces jeho blahorečení.

Podle Vision 2000 – 4/2006

SLOVA JIŘÍHO POPIELUSZKA

Běda společnosti, jejíž občané nemají odvahu! Když občan rezignuje na ctnost statečnosti, stává se otrokem. Tím působí sobě samému, své osobnosti, své rodině, svým spolupracovníkům, státu i Církvi tu největší bolest.

Zbabělý občan může být snadno získán za cenu strachu, chleba a vedlejších věcí. Běda vládcům, kteří chtějí získat občany za cenu otrockého strachu.

Bát bychom se měli jen zradě na Kristu. Křesťan má být pravým svědkem, zastáncem a obhájcem spravedlnosti, dobroty, pravdy, svobody a lásky. Za tyto hodnoty musí být připraven nasadit všechno pro sebe i pro druhé.

Z kázání 8. října 1984

Tvář zmučeného kněze Jiřího Popieluszka byla brutálním mučením tak znetvořena, že nebyl k poznání.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Duch říct Církví. Jak se můžeme spolehnout na jednomyslnost koncilních usnesení, jestliže výklad a praktické uplatňování má pak tak daleko k jednomyslnosti.

Duch však více než skrze shromáždění vždy promlouvá a promlouvá také skrze své vyvolené posly. Jeho proroci jsou světci, které posílá, aby promlouvali k Církví, a to ještě více svým životem a příkladem než svým slovem. Patří k nim zcela nesporně svatý otec Pio. Stojí opravdu za zamýšlení, proč nám Bůh seslal právě v době Koncilu mnicha na první pohled tak konzervativního, tak „nesoučasného“ a dokonce tak nepohodlného, že měl být izolován, jako by pro Církev znamenal ohrožení. Neměl být právě tento kapucín protiváhou a živou výstrahou před nezdravým novotářstvím, před neúctou k tradici, před zpodobněním, subjektivismem, relativismem a svévolí, které poznamenaly opravdu neblaze další vývoj?

Věřodnost svých svědků Bůh také jednoznačně dosvědčuje. Pán přislíbil, že ty, kteří uvěří, budou provázet znamení. Víra je protikladem reptání. „Kdo věří, má život věčný,“ říká Pán. Nikoliv „bude mít“ nebo „obdrží“, ale „má“. To znamená, že jeho opravdová víra ho uschopňuje již zde na zemi pro život za zcela jiných podmínek. Realnost tohoto prohlášení nám dokládají světci. Ti, které opravdu provázejí znamení, zřejmě mají onen stupeň víry, jaký Pán požaduje. Vírou se zde nerozumí jen přesvědčení, že se hora může vrhnout a strom přesadit do moře. Je to především bezvýhradná poslušnost k Ježíšovu slovu. UVěřit znamená přijmout bez výhrad, že je třeba nejprve hledat Boží království a že všechno ostatní bude

přidáno. Hledat Boží království neznamena nic jiného než usilovat ze všech sil o spásu duší. Když věci v Církví neprobíhají tak, jak by měly, je to proto, že tato víra není opravdová. Bohužel příčiny se často hledají všude možně, jen ne u samotného kořene.

Svatý otec Pio z Pietrelciny může leckomu připadat jako anachronismus, jako by si změnil datum narození a objevil se na tomto světě o čtyři století později, než měl. Ve století tolika revolučních změn, *aggiornamenti* a pokroku se objevil doslova jako muzeální exemplář, který znovu demonstruje a zpřítomňuje názory, praxi a fenomény odmítané jako minulost, přesně to, co mnozí pokládají po Koncilu za překonané a téměř nemyslitelné. A přece žádného světce poslední doby, ani matku Terezu, neobdařil Bůh tolika znameními, tolika důkazy své přízně, tolika mimořádnými, až neuvěřitelnými charismaty jako právě otce Pia. Jako by chtěl skrze něho říct světu: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit dřívější praxi a dávnou tradici. Nepřišel jsem ji zrušit, ale naplnit. Tento řeholník je můj milovaný syn, toho poslouchejte.“

Koncil dlouho rokoval a hledal odpovědi na důležité otázky. P. Pio byl daleko od koncilního jednání, jako by byl od všeho izolován. Nikomu ani na mysl nepřišlo povolání ho mezi poradce nebo experty. A přece se nakonec ukázalo, že věděl a znal lépe než kdokoliv jiný, co potřebuje Církev i současný svět. Mohlo by se zdát, že žil uzavřený jako v ghetu, a přitom byl světu více otevřen než kdokoliv jiný. Ne ovšem tak, že by on hledal svět, ale tak, že sám svět začal pilně vyhledávat jeho až v zastrčeném koutě jhoitalského venkova. P. Pio mů-

že každému prakticky ukázat, co to znamená vést opravdový dialog se světem. Jeho způsob dialogu nápadně připomíná Dona Boska, který dokázal na ulici vyzpovídat banditu, který ho přepadl. P. Piovi stačila hodina dialogu s velmistrem zednářské lóže, aby ten uznal své zbloudění a svou hříšnost. Za tímto dialogem ovšem nestojí filozofická erudice, ale cílevědomý zájem o to nejpodstatnější: záchrana lidské duše za cenu ustavičné modlitby a oběti. P. Pio je důsledným interpretem skutečného milosrdenství. Není ani v nejmenším milosrdný k hříchu, ale jedině k hříšníkovi. Mnohé dnešní zpovědníky by musel vyhnat ze zpovědnice, tak jak to udělal Ježíš s prodáváči a penězoměnci. Vypočítal by jim dopodrobna všechny hříchy, za které nesou odpovědnost, protože svévolně nakládají s Božím zákonem a matou svědomí věřících. Podobně by naložil s nejedním teologem, o moderních exegetech ani nemluvě.

P. Pio byl úspěšným reformátorem liturgie. Uskutečňoval tu opravdovou liturgickou obnovu, která se neopírá o aktivismus ani o přívál slov, ale o opravdovost víry, o osobní svatost a zřejmou a strhující zbožnost, svrchovanou úctu a přesvědčující víru kněze, který celou svou bytostí představuje Krista a obrací se k Bohu. Věřící na jeho mši svaté byli všichni i bez zvláštních vnějších aktivit v vytržení z Božích tajemství a dokonale vnitřně aktivními spoluúčastníky nejsvětější Oběti.

K dosažení takového „úspěchu“ nebo lépe řečeno takové stoprocentní účinnosti apoštolátu nepotřeboval vymýšlet pastorační modely, liturgické inovace a náborové akce. Všechno potřebné je dáno už dva tisíce let: Hledejte nejprve Boží království, tzn. obětujte se zce-

la Kristu jako oběti za záchranu duší. Stigmata otce Pia jsou vnější viditelná a výmluvná znamení toho, že jeho spoluobět s ukřižovaným Kristem byla přivedena k dokonalosti a že je milá Bohu. Ale tento první stigmatizovaný kněz svými ranami také hlásá beze slov, čeho je v Církví nejvíce zapotřebí: především svatých kněží, ochotných k dokonalému připodobnění a úplnému spojení s Ježíšem Ukřižovaným, kněží připravených prožívat celý svůj život jako ustavičnou obět a utrpení za záchranu duší. Světci, kteří celý svůj život zasvětili bezvýhradně tomuto Bohem svěřenému poslání, obdrželi také od Boha obdivuhodně všechno potřebné. Svatý Maximilán Kolbe z ničeho vybudoval Panně Marii její Niepokalanów s velkou tiskárnou, podobně jako předtím Don Bosco svůj mateřinec ve Valdoccu a otec Pio svou jedinečnou nemocnici Dům Boží prozřetelnosti.

P. Pio je křesťanství umocněné na maximum. „Vyucil se u Otce“ absolutnímu altruismu: „Spolu s Kristem jsem ukřižován, nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.“ To je podstata křesťanství. Představme si, že by takový otec Pio byl v každém národě. A co teprve, kdyby byl v každé diecézi! Měl by být vlastně v každé farnosti. Řeknete, to je nemožné, to je jen pouhá fantazie. Znamená to tedy, že to není Kristovo přání? Že by bylo špatné modlit se za to, aby v každé diecézi, ne-li v každé farnosti byl kněz, který se dá Kristu zcela k dispozici a odevzdá se mu jako obět, aby nežil on, ale žil v něm Kristus, aby věřící hořeli touhou být u toho, když na oltáři zpřítomňuje a s Ježíšem přináší tu nejvyšší obět? Jsou světci něco výstředního a výjimečného, nebo představují spíše normu?

-š-

Výzvy fatimského poselství (68)

Prísnosť, s ktorou Bůh žádá zachovávaní tohoto prikázání, nám ukazuje na závažnosť hříchu spáchaného proti němu. Při slavnostním vyhlášení Božího zákona – na které Mojžíš svolal veškerý Boží lid, aby se ho účastnil tím, že bude vyjadřovat svůj souhlas s každým výrokem levitů – se mezi kletbami, které levité měli vyhlásit proti těm, kdo porušují Boží zákon, se objevuje i následující: „*Proklet je ten, kdo znevažuje svého otce nebo matku.*“ A všechny lid řekne: „*Amen*“ (Dt 27,16). A kniha Sirachovcova nám připomíná toto prikázání a odvolává se přitom na dluh vděčnosti, který máme vůči svým rodičům: *Z celého srdce cti svého otce a nezapomínej nikdy na porodní bolesti své matky. Pamatuji, že jim děkuješ za své bytí. Čím se jim můžeš odplatit za to, co ti dali* (Sir 7,27–28)?

A Ježíš Kristus potvrzuje toto prikázání i to, jak Bohu leží na srdci jeho věrné zachovávaní a jak nestrpí jeho lidské obcházení z jakýchkoliv důvodů, když kárá farizeje těmito slovy: *Proč zase vy přestupujete Boží prikázání pro svoje podání? Bůh přece řekl: „Cti otce i matku“ a „Kdo potupí otce nebo matku, ať propadne trestu smrti.“ Vy však říkáte: – Kdo by prohlásil otci nebo matce: „To, čím bych ti měl pomáhat, je dar pro chrám“ – ten že už není povinen podporovat svého otce a svou matku. Tak jste svým podáním zbavili závaznosti slovo Boží. Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš: „Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními“* (Mt 15,3–9).

Hle, jak je toto Boží prikázání zachyceno na jedné památné stránce knihy Sirachovcovy: *Slyšte, děti, o právech otce a jednejte tak, abyste došli spásy.*

Neboť Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva.

Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady.

Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech, a bude vyslyšen, když se modlí.

Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku a slouží svým rodičům jako Pánu.

Cti svého otce skutkem i slovem, aby k tobě přišlo jeho požehnání.

Požehnání otcovo upevňuje totiž domy dětí, ale kletba matčina je vyvrací ze základů.

Nechlub se hanbou svého otce, neboť otcova potupa ti není ke cti.

Vždyť čest člověka pochází ze cti jeho otce, potupená matka je hanbou pro děti.

Synů, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ.

Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle.

Nezapomene se ti na to, žeš měl soucit s otcem, započítá se ti jako náhrada za tvé hříchy.

Vzpomene se na to, až budeš v tísní, rozpustí to tvé hříchy jako horko jinovatku.

Kdo opustí otce, je jako rouhač, kdo se oboří na matku, je Pánem proklet (Sir 3,1–16).

Všechny tyto výroky jsou hlasem Boha, který nám říká, jaké má být naše chování vůči našim rodičům.

Avšak zachovávaní tohoto prikázání jde ještě dále, protože zahrnuje také každou autoritu ustanovenou pro nás Bohem. Tak sv. Pavel poté, co mluvil o tom, že děti mají poslouchat a respektovat své rodiče, vyzývá podřízené, aby poslouchali své představené: *Děti, ve všem svoje rodiče poslouvejte, jak se to patří u křesťanů. (...) Otroci, poslouvejte ve všem svoje pozemské pány. Ne abyste sloužili jenom noko, a tak se chtěli dělat pěknými v lidských očích, ale s upřímným srdcem, z bázně před Pánem. Co-*

koli děláte, dělejte z duše jako pro Pána, a ne pro lidi. Víte, že od Pána obdržíte za odměnu dědictví – život věčný. Služte Kristu Pánu! (Kol 3,20–24). Tato slova se odvolávají na víru: máme sloužit svým představeným, neboť v nich vidíme Boha a doufáme od Boha jako odměnu jeho dědictví.

Máme tedy pokládat své představené za své rodiče; milovat je, sloužit jim, ctít je jako ty, které nám poslal Bůh, aby nám jako Boží služebníci – protože jejich posláním je také služba – a ve jménu Božím pomáhali, řídili naše kroky a vedli nás po cestách života.

Pamatujme na to, že všichni jsme poslání Bohem, aby každý z nás zaujímal místo, kam byl umístěn: děti byly Bohem poslány rodičům, aby je živili, vychovávali a nasměrovali na cesty života; učitelé byli poslání Bohem, aby učili své žáky; žáci byli Bohem poslání učitelům, aby je učili uměním i přirozeným a nadpřirozeným vědám. A tak všichni sloužíme, ať jako rodiče či jako učitelé, nebo jako děti, žáci a dělníci. Všechno je službou ve jménu Páně.

Podnikatelé a páni slouží svým zaměstnancům tím, že jim dávají práci a platí jim mzdu, a tak jim zajišťují prostředky pro slušný a čestný život. Tímto způsobem jsme všichni Boží služebníci, protože sloužíme Bohu v osobě svých bratří a sester.

Tuto nauku potvrzují slova Ježíše Krista: *Amen, amen, pravím vám: Kdo přijímá toho, koho já posílám, přijímá toho, který mě poslal* (Jan 13,20). A když Pán mluvil ke svým učedníkům poté, co ho matka Zebedeových synů prosila o to, aby tito její synové zaujíмали první místa v nebeském království, řekl jim: *„Víte, že panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají ctit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi*

vámi první, ať je vaším otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,25–28).

Jelikož jsme křesťané, tj. následujeme Krista, máme se všichni stát služebníky svých bratří a sester; máme sloužit s láskou a s úctou vůči osobnosti a důstojnosti svých bližních, neboť důstojnost nespočívá v postavení, které zastáváme, ale v právu, jež náleží každé osobě. Jiné je právo rodičů, jiné dětí; jiné je právo učitelů, jiné žáků... Je pravdou, že jedni jsou těmi, kdo vládnou a dávají příkazy, a druzí těmi, kdo je plní, ale všichni jsme bytostí stvořených Bohem k jeho obrazu a podobě, určené k věčnému životu skrze účast na Božím životě. Proto nás Bůh stvořil jako rozumové bytosti, které myslí a poznávají, a tak jsou schopné objevovat Boha; stvořil nás jako svobodné bytosti, schopné rozlišovat mezi dobrem a zlem a rozhodnout se pro jedno z nich, a tak si na základě učiněné volby zasloužit věčnou odměnu nebo věčný trest.

Všichni jsme dílem Boží myšlenky. A náš rozum je pouze z božské dobroty schopen dosáhnout této stvořitelské myšlenky, a to v míře, v jaké mu to Bůh chtěl předat. Máme proto rozum používat k tomu, abychom poznávali Boha, základy jeho stvořitelského díla, jež jsou předmětem lidské vědy, a božská tajemství, která uznal za dobré nám zjevit. Především však máme využívat všechna tato poznání, která nám Bůh umožnil získat tolika způsoby a prostředky, z nichž je definitivním jeho vlastní Syn, a snažit se milovat ho a sloužit mu v osobě našich bratří a sester, jež jsou – jako my a spolu s námi – dětmi téhož Otce, jenž je na nebesích.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

ZAROŠICE – PŘEHLED POUTÍ V ZÁŘÍ 2006

2. září - První mariánská sobota - malá pouť: 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě ● 17.00 růženec ● 17.30 poklona ● 18.00 mše svatá, průvod obcí, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky.

9. září - Zlatá sobota - hlavní pouť: 7.00 a 11.00 mše svatě ● 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic ● 14.30 modlitba růžence ● 15.00 křížová cesta ● 16.00 mše svatá ● 17.15 poklona ● 18.00 hlavní mše svatá (Mons. Pavel Posád, biskup litoměřický), průvod se sochami a svátostné požehnání, po skončení v kostele mše svatá ve slovenštině ● 21.30 na prostranství setkání mládeže ● 22.30 v kostele žarošské zpěvy a modlitby ● 24.00 půlnoční mše svatá - kostel otevřen přes celou noc.

10. září: 6.00 ranní chvály ● 7.00, 8.30, 10.00 a 11.15 mše svatě ● 14.30 litanie a svátostné požehnání.

11. září - Domácí pouť: 17.30 pobožnost u kaple na Silničné a průvod do Žarošic ● 19.00 mše svatá ve farním kostele v Žarošicích.

13. září - Mariánská pouť: 18.30 růženec ● 19.00 mše svatá (Mons. Karel Herbst SDB, pomocný biskup pražský), světelný průvod a zasvěcení Panně Marii.

Příležitost ke svátosti pokání během všech poutních slavností.

DUCHOVNÍ CENTRUM NA VRANOVĚ U BRNA HLEDÁ ŽENY - do prádelny (praní, žehlení, šití na stroji podmínkou); - na pomocné práce v kuchyni a na úklid. Zájemkyně se mohou hlásit u sestry Zdislavy Noskové, tel. 541 239 264 nebo emailová adresa: zdislava@vranov.cz.

Diecézní pouť rodin a farností ve Žďáru nad Sázavou se bude konat v sobotu 2. září od 9.00 do 16.00 hodin. Motto letošní pouti zní: „Objevme své hřivny.“

Program: ● 9.00 hod.: příprava na bohoslužbu - svědeckví rodin, zpívání s kapelou ● 10.00 hod.: pontifikální mše svatá - oslavuje brněnský biskup Vojtěch Ciklke ● 11.30 hod.: program na hlavním pódiu, na zámeckých nádvořích a v bazilice - loutkové divadlo, koncerty, krátké přednášky pro rodiče a mládež, výtvarné dílny, soutěže, lukostřelba, pohádková zahrada, adorace, prohlídka muzeí a další ● 15.45 hod.: závěrečná modlitba, požehnání, písnička na cestu.

V programu během dne vystoupí: P. Vojtěch Kodet, O.Carm.; Divadlo Polárka; folkrocková skupina Cymbelín; písničkářské duo Žamboši a další. Moderátor: Luděk Strašák.

Po celou dobu programu je prohlídka areálu kláštera, zámku a Zelené Hory pro rodiny zdarma. Pro maminky s kojenci je k dispozici místnost pro přebalování. K obědu je možné zakoupit si párky. Po skončení pouti naváže další program v rámci tzv. Klášterní noci.

Matice svatokopecká zve zájemce na **prohlídku baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce** a jejich přilehlých prostor. Prohlídky jsou spojeny s odborným výkladem - vždy v celou hodinu, **uskuteční se v sobotu 19. srpna 2006 v době od 12 do 17 hodin.** Návštěvníci mohou zhlédnout i dva nové zvony pořízené Maticí pro baziliku, které budou v **neděli 20. srpna 2006 při mši svaté v 15 hodin**, celebrowané strahovským opatem P. Michaelem Pojezdným, OPraem., slavnostně požehnány a následující den v dopoledních hodinách zavěšeny do věže baziliky.

PAMÁTCE ARCIBISKUPA JANA DYBY

23. července slavil ve Fuldě biskup Heinz Josef Algermissen zádušní mši svatou za svého zemřelého předchůdce biskupa Jana Dybu. Byla to významná postava německého episkopátu. Jan Dyba se jasně zasazoval za čistotu pravdy víry. Zasazoval se především za ochranu nenarozeného života. Ještě dříve, než to učinila německá biskupská konference na nátlak Jana Pavla II., zakázal církevním poradnám ve své diecézi vystavovat potvrzení, která mohou sloužit k nároku na zákonem tolerovaný potrat. Počet žen, které pak navštěvovaly církevní poradny, se nejen nezmenšil, ale naopak ještě vzrostl a potvrdil správnost jeho kroku. Byl však zato předmětem těžké kritiky a nenávistných útoků, které uspíšily jeho smrt.

Liturgická čtení

Neděle 13. 8. - 19. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,4-8

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)

2. čt.: Ef 4,30-5,2

Ev.: Jan 6,41-51

Slovo na den: Tělo obětované za život světa.

Pondělí 14. 8. - památka sv. Maxmiliána

Marie Kolbeho

1. čt.: Ez 1,2-5.24-28c

Ž 148,1-2.11-12.13.14

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy. Nebo: Aleluja.*

Ev.: Mt 17,22-27

Slovo na den: Vydán lidem do rukou.

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2

Ž 132(131),6-7.9-10.13-14

Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdi na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)

2. čt.: 1 Kor 15,54-57

Ev.: Lk 11,27-28

Slovo na den: Blahoslavené prsy.

Úterý 15. 8. - slavnost Nanebevzetí

P. Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po své pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20-27a

Ev.: Lk 1,39-56

Slovo na den: Mocné sesadil z trůnu a ponížil.

Středa 16. 8. - nez. pam. sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Ez 9,1-7; 10,18-22

Ž 113(112),1-2.3-4.5-6

Odp.: 4b (*Nad nebesa je sláva Hospodinova. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 18,15-20

Slovo na den: Kárej mezi čtyřma očima.

Čtvrtek 17. 8. - ferie

1. čt.: Ez 12,1-12

Ž 78(77),56-57.58-59.61-62

Odp.: srov. 7 (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Mt 18,21-19,1

Slovo na den: Kolikrát mám odpustit?

Pátek 18. 8. - ferie

1. čt.: Ez 16,1-15.60.63 nebo Ez 16,59-63

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 1c (*Tvůj hněv se utišil, Hospodine, a dopřál jsi mi útěchu.*)

Ev.: Mt 19,3-12

Slovo na den: Tvrdost srdce.

Sobota 19. 8. - nez. pam. sv. Jana Eudese nebo nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Ez 18,1-10.13b.30-32

Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: 12a (*Svoji mi čistě srdce, Bože!*)

Ev.: Mt 19,13-15

Slovo na den: Nebráňte jim.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	13. 8.	14. 8.	15. 8.	16. 8.	17. 8.	18. 8.	19. 8.
Antifona	1028	1708	1469	1075	1091	1106	1122
Žalm	783	786	783	783	783	785	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1708	1469	1076	1091	1107	1123
Antifony	1030	1046	1470	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1710	1470	1079	1095	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	709	1467	1471	1080	1095	1111	1126
Prosby	1033	1711	1471	1080	1095	1111	1126
Záv. modlitba	709	1467	1471	1476	1096	1112	1476
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1264	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1472	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1265	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1472	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1471	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1024	1039	1473	1473	1085	1101	1132
Antifony	1025	1040	1468	1474	1086	1102	1133
Žalmy	1025	1040	1649	1661	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1468	1474	1089	1105	1135
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1468	1474	1090	1105	710
Prosby	1028	1043	1468	1474	1090	1105	1135
Záv. modlitba	709	709	1469	1471	1476	1106	711
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1238

DIÁŘ

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁRIEM 2007

Diář obsahuje vedle církevního a světského kalendária také přehled liturgických čtení na každý den, příslušné liturgické barvy a responsoria žalmů.

Paulínky, koženkový obal, brož., 80x146 mm, 75 Kč

BIBLE

SAMOLEPKY S NÁZVY BIBLICKÝCH KNIH

Užitečná, barevná pomůcka pro snadnější orientaci při čtení Bible. Nejsou to celé názvy knih, ale jejich zkratky.

KASOA, 95 Kč

KVARTETO

PŘÍBĚHY KRÁLE DAVIDA

Davidovy příběhy, jež jsou zapsány v Bibli v 1. a 2. knize Samuelově – ve formě známé hry kvarteto. Obal z kartónu.

Křesťanský život, 45 Kč

BIBLICKÉ KVARTETO

Karetní hra s obrázky znázorňující biblické příběhy Starého i Nového zákona. Uloženo v průhledném plastovém obalu.

Karmelitánské nakladatelství, 49 Kč

ZPĚV

PAPRSKY - OKAMŽIK

Křesťanské zpěvy v podání čtyřicetičlenné skupiny mládeže z celé Moravy. Album bylo natočeno v Ostravě, v období března – dubna 2006, ve studiích Telepace, Citrón a v kostele sv. Václava. Slavnostní křest proběhl 20. května 2006 v Odrách. Torontská hymna byla natočena v r. 2002, zpívají Paprsky, hudební podklady převzaty z oficiální hymny Světového setkání mládeže.

Telepace, 65 minut, MC - 150 Kč, CD - 250 Kč

CELÝM SRDCEM V.

Pátý díl zpěvníku obsahuje 20 nových současných českých písní – chvalozpěvů ke cti a slávě Boží. Na CD je pak výběr 12 z nich.

Rosa music, zpěvník - A5, 28 stran, 49 Kč; CD - 78 minut, 269 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1